

Zborov nad Bystricou 13. 3. 2017

Vážený a milý Majstre,

čoskoro oslávite svoj sviatok a ja Vám chcem poďakovať za myšlienky a činy, prostredníctvom ktorých žijete stále medzi nami. Vy ma nepoznáte, pretože žijem v 21. storočí, nikdy sa osobne nestretne, nikdy si nevypočujete moje myšlienky a názory, no ja začínam postupne spoznávať prostredníctvom Vášho literárneho priestoru osobný hodnotový svet, v ktorom ste žili. Som vdáčna a hrdá za to, že ste spolu so svojimi priateľmi bojovali a bránili slobodu slovenského ľudu, čiže aj moju.

Často v škole počúvam len ponosy a otázky na to, aká je slovenčina ťažká, prečo majú slová toľko rôznych tvarov, či načo je vôbec dobrá. Ved' nám stačí angličtina, hovoria. Ovláda ju predsa skoro polovica zemegule, je dôležitejšia ako slovenčina, vravia. V jednej veci majú pravdu. Angličtinu ovláda väčšina ľudí na tejto planéte. No je smutné vidieť, ako si ľudia nevážia svoju reč. Ale to ešte neznamená, že je dôležitejšia. Dôležitejšia je pre nás Slovákov. Keď si angličtinu vážia za oceánom, prečo my nie sme hrdí na svoj jazyk. Učíme sa o nich všetko. Oni ani nevedia, kde sa nachádzame.

Kým sme boli Veľkou Moravou, Uhorskom a neskôr aj Rakúsko-Uhorskom, nikto o angličtine ani nevedel. Cítili sme sa utláčaní, menejcenní, pretože sme nemali vlastné školy, územie. A to najhlavnejšie – jazyk, za ktorý by nás neposlali do väzenia len kvôli tomu, že sme ho povedali na verejnosti. A to všetko sa nám jedného dňa splnilo. Splnilo sa to, pretože ste na scénu prišli Vy, Hodža a Štúr. Uvedomovali ste si, čo znamená slovo hrdosť. Vedeli ste, že ak je človek na niečo pyšný, mal by za to bojovať. Vy ste nechceli, aby sme sa kvôli maďarizácií stali iní. Aby sme sa vzdali toho jediného, čo nám bolo najbližšie. Chápali ste, že ak by sme prišli o svoj jazyk, stratili by sme aj seba samých. Vnucovali nám učiť sa, čítať, počítať, ba aj modliť sa po maďarsky. Vy ste vedeli, že to takto nie je správne. Tí, čo boli nad nami, nechápali, že mučením sa ešte nič nevyriešilo. Že mučením nepresvedčia ľudí, aby zmenili svoj názor. Ved' ako ste napísali: „*Orly letia a pútnik sa vlečie po zaprášenej ceste.*“ Prachu popri cestách sme na seba nabrali už dost', teraz vďaka Vám môžeme lietať, len stačí rozprestrieť krídla a vnímať krásy Slovenska.

Boli, vlastne aj stále ste niekým, kto mi zostane v pamäti až do konca života. Pre mňa ste.... Pre všetkých by ste mali byť.

Vážený Jozef Miloslav Hurban, ďakujem!

Paulína Abdul Karimová